

Kovács Asztrik

EGY FÉLIG LEPUKKANT VÉCÉBEN

2018-04-19 | NOVELLA

Egy félig lepukkant vécébe mentem. Követett a srác. Magasabb volt nálam, kopasz, pontosan olyan, aki nem jó, ha követi az embert egy vécébe. Akkor lépett be, amikor már pisáltam. Megállt mögöttem, részegen mondta, hogy

– Nem te vagy az a srác, akit az Attis megvert?

- De én vagyok.
- Mert, hogy lekurvaanyáztad.
- Visszakurvaanyáztam.
- Aztán leütött a picsába.
- Igen, én voltam.

Úgy vigyorgott, mint a kisfiúk az iskolaudvaron, amikor megalázzák a különc gyereket

- Meg le is köpött.
- Igen, emlékszem.
- Legközelebb vigyázz a szádra.
- Legközelebb.
- Vagy valami gond van?
- Már megbeszéltem Attissal.
- Mi? – erre nem számított.
- Mondom, már megbeszéltem vele.

Kiráztam az utolsó cseppeket és begomboltam a sliccem.

- Múltkor összefutottunk. Odamentem, és mondtam, hogy nem volt igazam, de neki sem. Kezet fogtunk.
- Tényleg?

– Igen, megbeszéltük, hogy minden rendben.

Ezen elgondolkozott, megváltozott a tekintete is.

– Jó gyerek ám az Attis.

– Nincs vele semmi gond.

– Csak tudod, nehéz neki. Az apja pár hónapja felakasztotta magát a pincében. Ezért nehezen viseli, ha lekurvaanyázzák... Így aztán, tudod. Az egész családnak nagyon nehéz volt. Vágod?

– Hülyeség volt.

– Majd igyunk egy sört

– Rendben, állom.

A srác megnyugodott és elment. Megmostam a kezem, és lemostam az arcomról az ütést meg a köpést, amit nem nekem szántak.

kép | shutterstock.com